



ДИМАРОВ Анатолій (справж. — Гарасюта Анатолій Андрійович; 17. 05. 1922, м. Миргород, нині Полтав. обл. — 29. 06. 2014, Київ) — письменник і громадський діяч. Член НСПУ (1949). Літ. премія «Благовіст» (2003). Орден князя Ярослава Мудрого 5-го ступ. (2006). Навч. у Літ. інституті у Москві (1950–51), Львів. пед. інституті (1951–53), ВПШ (1953–56). Працював у ред. г. «Радянська Україна» (1943–44), «Радянська Волинь» (1944–50), Львів. книжк.-журн. видавництві (1952–60), гол. ред. видавництва «Радянський письменник» (1960–65). Автор зб. оповідань, новел і повістей «Гості з Волині» (1948), «На Волинській землі» (1951), «Через місточок» (1957; усі — Львів), «Син капітана» (1958), «Жінка з дитиною» (1959), «Зінське щеня» (1969), «На поруки» (1972), «Постріли Уляни Кашук» (1975), «Сільські історії» (1978), «Містечкові історії» (1983), «Боги на продаж (міські історії)» (1988), «Прожити й розповідати» (т. 1, 1997; т. 2, 1998), «Самосуд» (1999), «Зблиски» (2002); романів «Його сім'я» (1959), «Ідол» (1961), «І будуть люди» (кн. 1, 1964; кн. 2, 1966; кн. 3, 1968; перевид. 2006); казок «Про хлопчика, який не хотів їсти» (1960), «Для чого людині серце» (1963), «Блакитна дитина» (1968); автобіогр. повістей «На коні

й під конем» (1973), «Вершини» (1978), фантаст. повістей «Друга планета» і «Три грані часу» (обидві — 1980; усі — Київ). Прозі Д. властиві строга реалістичність образу героя і сюжету, глибокий соц.-психол. аналіз явищ, висока напруга морал.-етич. колізій, акцентована автор. позиція, лапідарна манера письма. У центрі уваги прозаїка — складний драм. шлях укр. села в часи колективізації, воєнне й повоєнне лихоліття, подолання культу особи, становлення незалеж. України. Його твори несуть виразний гуманіст. заряд, порушують одвічну тему сенсу людського буття на землі, пройняті яскраво нац. колоритом. За роман-дилогію про життя на окупованій під час 2-ї світової війни території «Біль і гнів» (К., 1974; 1980; перевид. 2004) удостоєний Держ. премії України ім. Т. Шевченка (1981). За повістю Д. «Українська вендета» знято однойм. стрічку (1990, реж. В. Крайнів, Київ. кіностудія худож. фільмів ім. О. Довженка), за повістю «Симон-різник» — х/ф «Ізгой» (1992, реж. В. Савельєв, творче об'єдн. «Фест-Земля» та «ССС-Фільмкунст», Німеччина; Гран-Прі Мкф у м. Сан-Ремо, Італія, 1993).

Рекомендована література

1. Дзюба І. Уважність до життя // Дніпро. 1971. № 4;
2. Зуб І. В епічних вимірах // Там само. 1974. № 11;
3. Кодак М. Діалектика вчинку // Вітчизна. 1977. № 2;
4. Кононенко П. Роман болю і гніву народного // Дніпро. 1981. № 4;
5. Штонь Г. Мовою правди // ЛУ. 1981. № 7;
6. Сиротенко В. Осідлай свого коня // Прапор. 1982. № 11;
7. Штонь Г. Анатолій Дімаров. К., 1984;
8. Слабошпицький М. Про Анатолія Дімарова, який схожий на свої книги // Київ. 2002. № 4–5;
9. Баранов В. Якби розповідати про все прожите // Там само. 2007. № 5.

В. Ф. Баранов

Бібліографічний опис:

Дімаров Анатолій / В. Ф. Баранов // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2007. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-26462>. — Останнє поновлення : 2016.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).